

прогледа, чухъ же са именува Исусъ. Но защото туй чудотвореніе станъ въ сѣботенъ день, доведохъ прогледалый слѣпецъ при Фарисейтъ. Мѣжду тѣхъ станъ тогазъ раздоръ: защото едни казвахъ че исцѣрительтъ ако да бѣше отъ Бога, щѣше да пази сѣботата, а други — че лъжець человекъ не е възможно да прави таквызи чудеса. А като попытахъ и прогледалыйтъ какво мнѣніе има за него, той каза че е пророкъ. Но Фарисейтъ като испытахъ и родителитъ на оздравѣлыйтъ, и като са научихъ че той отъ рожденіе е былъ слѣпъ, но кой го е исцѣрилъ, тѣ туй не знахтъ, пакъ повикахъ прогледалыйтъ, и той пакъ исповѣдва оногосъ, който го е направилъ да прогледа; съ туй увеличава чудото, и показва че чудотворецътъ е отъ Бога. За туй този който исповѣда истинната, са похула и испяжда отъ съборището отъ неприятелитѣ на истинната. Подырь като го ерѣщыхъ Исусъ и го попыта вѣрва ли той сына Божія, рече: *Да, Господи, вѣрвамъ.* — А Исусъ okayва Фарисейтъ като отъ слѣпыйтъ по слѣпы; и слѣдъ туй характеризирова истинный и добрыйтъ пастырь и оногоси който не е такъвъ, и като проповѣда себе си че той е добрыйтъ пастырь, прѣдлага че има и други овцы въ другой дворъ, и че ще събере и тѣхъ за да стане едно стадо и единъ пастырь. За тѣзи думы пакъ стана раздоръ помежду Іудейтъ; защото едни казвахъ че бѣсъ има, а други — че тѣзи думы сж на бѣснумъ человекъ. (Іоан. ̄. 1. 1—21.).

§. 41. *Исусъ слѣдъ заверъщанъето на седемдесетъ-тъ благодари Отца и поучава кой е ближний.*

Слѣдъ празникътъ са върныхъ седемдесетътъ отъ проповѣдъта и съсъ радость приказвахъ, че въ